דברים קטנים

אני מוכרחה להגיד שהשיר הזה, שיצרו במיוחד לשבוע הילד המוכה, "אנחנו שקי האיגרוף של אבא ואמא" הוא שיר מעצבן לגמרי, וביקשתי מהילדים שלי שלא לשיר אותו בבית.

אבל ידידי, יחיאל ספרא, הגדיל לעשות. הוא אמר לילד שלו שאם עוד פעם אחת הוא שר את השיר הזה, אז האבא — זה יחיאל — יכניס לו שני בוקסים, שידע מה זה שקי־איגרוף.

★ ★ ★

גיא, בני הצעיר, שאל אותי אם אני יודעת מדוע החסידה מגיעה פעמיים בכל פעם.

לא ידעתי.

פעם אחת היא באה כדי להביא את הילד למישפחה ובפעם השניה היא באה כדי לבקש סליחה מההורים.

★ ★ ★

ההגרלות הללו הן, כנראה, מחלה מדבקת מאוד. מעריב התחיל לחלק מכוניות. ידיעות אחרונות הזדרזו והתחילו לחלק כסף לקורא־ים. גם חדשות מחלק משהו, שעוד לא הצלחתי להבין מה הוא. בטח הארץ נותן במתנה לקוראיו את חדשות, ואולי דבר נותנים כוס תה לקוראים שלהם.

אבל זה לא רק בעיתונות.

הנה, תראו בעצמכם מה מצאתי השבוע בעיתון.

כמה, בכלל, עולה החלפת אגוזים? אולי כדאי לי לקלקל את האגוזים באוטו המישפחתי.

★ ★ ★

נכנסתי לסניף־הדואר בשכונה שלי. סניף־הדואר, ששופץ באחרונה, נראה מהודר, מצוחצח ונקי. שילוט מסודר, תורים מסומנים. עמדתי בתור כמה דקות, שלחתי חומר דחוף לירושלים והלכתי הביתה. למחרת בבוקר טילפנו לי מירושלים והודו על קבלת החומר. פתאום נזכרתי שפעם, לפני כמה שנים, היה משהו שנקרא מישרד־הדואר, וזה היה דבר מסובך ומסורבל שטיפל בדואר ובטלפונים. אחר כך הפרידו בין השניים. בזק שיטפל בטלפונים ורשות הדואר שתטפל בדואר.

סניף־הדואר המחודש
ריצפת שיש, דלפקים באדום־לבן וטלוויזיה במעגל סגור

מאז עשה הדואר קפיצה אדירה לשיפור השרות. שיפץ את בתי־הדואר, עשה משהו לקיצור התורים. לא מזמן קיבלה רשות־הדואר את פרס קפלן, בזכות הישגיה. פרס קפלן מוענק על־ידי המכון לפידיון העבודה על הישגים ייחודיים וחשובים הגורמים לקידום המשק, ליוזמה ולשיפורים בייצור ובשרות.

ובזק?

טילפנתי לבזק כדי לברר אם הם עשו משהו חשוב בשנים האחרונות, ואני לא שמעתי על כך.

טילפנתי, אבל הם בשביתה.

★ ★ ★

יהיה לי נורא קשה בלי דן בן־אמוץ, אמרה לי חברה שלי, שלא הכירה את בן־אמוץ באופן אישי. מאז שאני יודעת לקרוא, יש דן בן־אמוץ, ומאז שאני יודעת להפעיל רדיו, אני שומעת אותו, ופתאום אני נשארת כל־עדיין, אמרה לי החברה.

ובעצם, גם אני מרגישה ככה.

★ ★ ★

בחורה נחמדה מאוד בשם אריאלה פתחה ברחוב גורדון חנות לעבודות־יד. חשבה איך לקרוא לחנות והחליטה על השם "עבודה עברית". ראיתי את השלט ונכנסתי לחנות להגיד לה מילה טובה על זה שבחרה שם עברי ולא משהו מסיגנון ה"סטייל", "אריאל'ס" או "מנהטן".

אריאלה אמרה לי שהיא נורא מודה על שאמרתי מילה טובה, כי היו כבר כמה אנשים שאמרו לה ששם החנות שלה ממש פאשיסטי.

בשביל מה יש לנו בכלל עיניים, כשכל אחד רואה רק את מה שבראש שלו?

שמעתי שיחה

נכון שזה לא יפה להקשיב לשיחות־טלפון של אחרים, ונכון שבעצם צריך פשוט לזוז הצידה ולתת לבן־אדם המדבר (במיוחד אם הוא זר) קצת פרטיות. אבל מצד שני, אם פתאום אתה לא ביום כיבוד הפרטיות של הזולת, ודווקא בא לך לעמוד על יד הבן־אדם המטלפן, ואתה בכלל מת לשמוע מה הוא אומר — אז אם יש לך יום כזה, אתה יכול להרוויח סיפור, שאתה יכול להשתמש בו אחר־כך כדי לספר לכל החברים שלך, ובסוף אפילו לכתוב אותו במדור שלך בעיתון.

זה המיקרה.

זה קרה לפני כמה זמן, כשנסענו לנופש עם כל המישפחה. נסענו למקום כזה שבשביל לטלפן היה צריך לצאת החוצה אל הטלפון הציבורי ותמיד־תמיד לחכות עד שהשניים לפניך גמרו לדבר.

הנה השיחה המדוייקת, אותה שמעתי מקודמי לתור. אני מניחה שהשמות שהזכיר האיש אינם מדוייקים, אבל כל השאר ציטוט מדוייק. בבקשה:

הלו! משה? מה נשמע? מה העניינים? הכל בסדר? תן לי את יעקב.

הלו יעקב. מה נשמע? הכל בסדר? יופי. חנה בבית? תן לי אותה.

הלו חנה. מה העניינים? הכל בסדר? בטח בטח, אני מבלה. תני לי את יחזקאל.

אהלן יחזקאל. מה העניינים? הכל בסדר? מה חדש? תביא לי את יצחק.

הלו יצחק. מה נשמע? הכל בסדר? עלא כיף־כיפק. יאללה תן לי את אפרת.

אפרת? מה נשמע? כיף? מרגישה בסדר? יופי. תביאי לי את יוסי.

הלו יוסי....

וכך הלאה וכך הלאה וכך הלאה. הבן שלי אומר שבטח הוא — המטלפן — דיבר עם איצטדיון בלומפילד.

מעצבן

פעם, לפני הרבה הרבה שנים המציאו הסינים כלי־בישול נפלא וקראו לו "ווק".

האוכל שמבשלים בווק מתבשל בצורה מהירה ביותר, כמעט ללא שומן, ומקבל משום מה — אולי בגלל ההקפצה בתוך הכלי או אגירת החום השווה — טעם יוצא מן הכלל.

הסינים בישלו לעצמם בווק במשך שנים רבות, עד שבאו הזרים וראו כי טוב, ומייד דאגו לייבא את הווק הסיני לכל ארצות תבל.

אנשים באמריקה מבשלים בווק, ואנשים באנגליה ובצרפת ובאיטליה ו...גם לישראל הגיע הווק לפני שנים אחרות, ומאז הוא עובד עבודת־פרך בבתים הישראליים, לשביעות־רצון כל הצדדים הנוגעים בדבר.

אבל מה? מה שטוב לכל העולם ולכמה מאות מיליונים של סינים, לא מספיק טוב ליהודים. אז קמו כמה יהודים והחליטו להיות אובר־חוכם. לסינים יש ווק — הם אמרו —

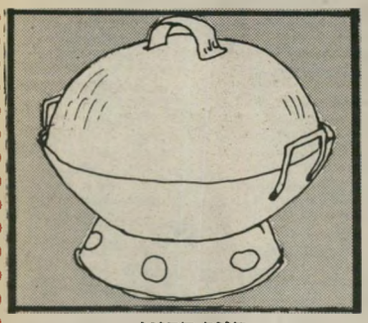

הווק הסיני
מעולה, ב־65 שקלים

הסופר־ווק הישראלי
התחכמות במחיר כפול

אז לנו יהיה סופר ווק. מה עשו? העתיקו את הווק על כל מעלותיו, אבל שינו קצת את הצורה החיצונית. מייר כתבו על זה שזה פיתוח ישראלי מקורי ואפילו אירגנו מסיבת־עיתונאים, כדי להראות לעם כמה אנחנו חכמים גדולים.

וכל זה לא היה מעצבן אותי לגמרי אילו הסופר־ווק לא היה עולה בריוק כפול מהווק הסיני המקורי.

ווק סיני מעולה, תוצרת חוץ, נמכר בחנות כלי־הבית שלי, ברחוב בן יהודה, ב־65 שקלים והסופר־ווק נמכר ב־130 שקלים.

מעצבן או לא?

★ ★ ★

אותי אישית הסיפור הבא לא מעצבן, אבל את אריה, החבר שלי הארכיטקט, דווקא כן.

לאריה החבר שלי נגמרה הדיו שבה הוא משתמש כדי לשרטט כל מיני דברים. קם אריה מכסאו והלך לקנות דיו. התנות הכי קרובה היתה המשביר לצרכן. נכנס, שאל אם יש דיו, אמרו לו כן, קנה, שילם וחזר למישרד. שם, היה לו רגע פנאי והוא, כמו כל האר־כיטקטים, התחיל לשחק במחשב שלו. בקבוק הדיו שהוא קנה הכיל 23 מ"ל ועלה 9.70 שקלים. מייד הוא דפק על מקשי המחשב, כדי לראות כמה היה עולה לו, למשל, ליטר מה־דיו הזה.

נו כמה? 421.74 שקלים הליטר.

הוא חושב שמדינה אשר מוכרת לאזרחיה דיו ב־421 שקל הליטר היא ... אתם יודעים מה.

כלכלה אמריקאית

לפני תשע שנים גרנו — מישפחתי ואני — במסצ'וסטס, בארצות־הברית. מאחר וזכרנו את האימרה "ברומא נהג כרומאי" נהגנו לבקר לפחות פעם אחת בחודש ב"גרז־סייל", שזה מוסד אמריקאי ידוע שבו מוצי־אים הקמצנים האמריקאים את כל השמונצס הישנים והחצי־שבורים (דברים שהישראלי זורק לזבל בלי להניד עפעף) ואמריקאים אח־רים, חסכנים מטבעם, עוברים מגרז'־סייל אחד לאחר וקונים, למשל, צלחת לעוגה קצת סדוקה בדולר או מיסגרת לתמונה בדולר וחצי או נעלי בלט שגמרו שעות.

כל חודש היינו עושים את הטיול הזה בין הגרוטאות ולא מאמינים למראה עינינו, עד שיום אחד ראינו טוסטר גדול בארבעה דולר, ומאחר ולא היה לנו טוסטר בבית שלנו בא־מריקה, מייר קנינו אותו והרגשנו אמריקאים, ממש כמו אלה שהגיעו לפנינו, במייפלאור.

השתמשנו בטוסטר כל זמן שהותנו בנכר ואז כמו ישראלים — ולא כמו אמריקאים —

נתנו אותו במתנה לאחד הקרובים שלנו שם. כל זה היה ב־1980.

לפני שבוע הגיע ארצה הקרוב שלנו מאמריקה, ותיכף אחרי הנשיקות והחיבוקים והקפה, הוא שלף מכיסו שני דולר ושם על השולחן. למה שני דולר? שאלנו אותו. כי לפני חודש עשיתי גרז'־סייל ומכרתי את הטוסטר שנתתם לי בשני דולר, ענה לנו הק־רוב ההגון.